

PETER FRYCKMAN – MUISTIO: NARRIEN KYNSISSÄ

”MIKÄ EI OLE KOHTUUS, SE EI VOI OLLA LAKIKAAN.”

TÄHÄN MUISTIOON OLEN PYRKINYT KOKOAMAAN
PETER FRYCKMANIN OSALTA KIRJOITAMANI KIRJAN
”NARRIEN KYNSISSÄ” OLENAISIMMAN SISÄLLÖN.
KESKEISIMMÄT ASIAKIRJAT LÖYTÄVÄT KIRJASTA,
JOTEN VOITTE IHAN ITSE ARVIODA ESITYKSENI
ASIANMUKAISUUTTA.

SANANVAPAUDEN SALLIMISSA RAJOISSA.

KIITÄN AVUSTA – OLEN TOSI RASITTAVA KAVEREITANI
KOHTAAN,

TENHO TIKKANEN

28. TOUKOKUUTA 2024

MUISTIO

tenho.tikkanen@gmail.com

Muistio 28.5.2024

Tähän muistioon olen pyrkinyt kokoamaan Peter Fryckmanin osalta kirjoittamani kirjan "Narrien kynsissä" keskeisimmän sisällön. Keskeisimmät asiakirjat löytyvät kirjasta, joten voitte ihan itse arvioida esitykseni asianmukaisuutta.

Arvoisa lukija, pyydän Teitä tutustumaan huolella oheiseen kirjoitukseeni. Luonnollisesti oikeusistuinten asiana on lopulta purkaa päätökset harkintansa mukaan. Kirjoituksessani olen tuonut uutta tietoa minkä myös Peter Fryckman on saanut käsiinsä vasta tuomioistuinten käsittelyn jälkeen. Tieto ei ole ollut kaikilta osin tuomioistuinlaitoksen käytettävissä päätöksiä tehtäessä ja erityisesti tuo tieto ei ole ollut Verohallinnon tiedossa verotusta toimitettaessa. Uutta tietoa on käsiteltävä kokonaisuutena. Käsitykseni on, että mikäli tämä uusi tieto olisi ollut alkujaan Peter Fryckmanin tiedossa ja että hän sen perusteella olisi voinut vedota niihin ja toimittaa sen ensin Verohallinnolle ja myös tuomioistuimille ajallaan, verotuspäätöksiä Fryckmanin vahingoksi ei olisi koskaan tehty.

Mikäli minulla olisi valtaa – niin kuin on mieli, kirjoittaisin kirjeen eräille tietyille vaikutusvaltaisille ihmisille ja pyytäisin heitä arvioimaan esitystäni uuden tiedon valossa. Liittäisin kirjoittamani kirjan "Narrien kynsissä" tuon kirjeen liitteeksi.

Kansalaisten perusoikeuksiin kuuluu sananvapaus ja siksi käytän sitä oikeutta ja uneksin Tapio Rautavaaran hienon musiikkikappaleen sanoin siitä päivästä mitä minä tekisin "jos minulla olisi valtaa niin kuin on mieli". Tosiaan minä voin toteuttaa unelmani ja kirjoittaa kirjeluonnoksen siinä hyvässä uskossa mikä minulla on. Lisäksi minulla on oikeus Suomen lakien mukaan toimittaa se julkisesti kaikkien arvioitavaksi. Siitä minua moitittakoon, mutta jätettäköön Peter Fryckman tällä kertaa rauhaan.

Antaisiko vanha tuomarin ohje mitään osviittaa uudelleen arvioinnille, eli sille mitä Suomen kansalaista Peter Fryckmania on kohdannut. Vanhan tuomarin ohjeen sanoin:

Mikä ei ole kohtuus se ei voi olla lakikaan."

Tähän asiaan keskeisesti liittyen, vaikka en kirjassani käsittele Verohallituksen pääjohtajana toimineen Mirjami Laitisen toimia, mutta nyt kun olen asiaan perehtynyt, arvostan hänen rohkeuttaan. Hän puuttui arvostamani vero-oikeuden asiantuntija professori Edward Anderssonin aloitteesta ja näin Verohallinto poisti juuri tähän asiaan keskeisesti vaikuttaneen lakiin perustumattoman ns. vahingonkorvauskanteen veron, tosin liian myöhään (2007), mutta vanhan sananparren mukaan parempi myöhään kuin ei milloinkaan ja hän sen määräsi poistettavaksi, vaikka Mirjami Laitista uhattiin omasta hallinnosta käsin rikostutkinnalla. Jos olisin uhkaaja – minua hävettäisi.

Minun yöpöydälläni on vuosia ollut valtiovarainministeri Arja Alhon muistelmateos "Kafka kävi meillä". Murehdin Alhon oikeudetonta kohtelua. Olen tavannut hänet kaksi kertaa. Kerron siitä kirjassani ja velvollisuuteni on lausua, että hän on yksi suoraselkäisemmistä ministereistä. Häneen kohdistuneet asiattomat "isojen poikien" toimet eivät estäneet häntä toteuttamasta unelmaansa – hän väitteli tuon kaiken jälkeen tohtoriksi aiheesta " SILENT DEMOCRACY, NOISY MEDIA", ja ehkäpä juuri siksi aihe oli valittu.

Korkeimman hallinto-oikeuden presidentti Kari Kuusiniemi

Arvoisa Korkeimman hallinto-oikeuden presidentti Kari Kuusiniemi, pyydän Teitä tutustumaan oheiseen aineistoon. Olen tänään jättänyt vastaavan sisältöisen kirjeen myös Korkeimman oikeuden presidentille. Siinä ehdotan, että Korkein oikeus oma-aloitteisesti purkaisi Peter Fryckmania koskevat tuomiot, koska tuomioistuinten käsittelyn jälkeen on tullut uutta tietoa, mikä ei ole ollut kaikilta osin tuomioistuinlaitoksen käytettävissä päätöksiä tehtäessä. Uutta tietoa on käsiteltävä kokonaisuutena. Käsitykseni on, että mikäli tämä uusi tieto olisi ollut alkujaan Peter Fryckmanin tiedossa ja että hän sen perusteella olisi voinut vedota niihin ja toimittaa sen ensin Verohallinnolle ja myös tuomioistuimille ajallaan, verotuspäätöksiä Fryckmanin vahingoksi ei olisi koskaan tehty.

Esitän KHO:lle, että em. ainut vielä voimassa oleva ja vanhentuneena 29.1.1996 tehty (KHO 2.12.1999 nro 3979, Uudenmaan lääninoikeus 11.3.1999 144/3, kirjan sivut 285-301) verotuspäätös purettaisiin Suomen perustuslakiin ja asiaan liittyvien asioiden todellisen tilan osoittavien asiakirjatodisteiden perusteella. Tarkemmat perustelut olen esittänyt oheisessa kirjassani, mihin olen liittännyt kaikki tähän asiaan keskeisesti vaikuttavat verotusta koskevat asiakirjatodisteet ja päätökset.

Kysymys on verovelvollisten tasapuolisesta kohtelusta, kokonaisuudesta, eli myös muista Verohallinnon oikeusohjeista mitä tuohon aikaan (1988-1993) Uudenmaan verovirastosta verovelvollisille annettiin (Erkki Koivisto/Espoo/Tikkanen). Edellä mainitun tiedän omasta kokemuksesta virassani mm. tätäkin asiaa koskevan tasekauppajärjestelyyn liittyvän ohjeistuksen osalta. Lisäksi panen merkille, ettei KHO ole ottanut kantaa yksityiskohtaisesti verotuksen vanhentumista koskevaan verovelvollisen vaatimukseen. Uudenmaan lääninoikeudessa asia on 2.10.1997 ilmaistu seuraavasti: "Oikaisulautakunnan on katsottava kumonneen yhtiön verotuksen vuodelta 1989 kaikilta osin" (Kirjan liite 19, 1, s. 269), **mikä olisi merkinnyt asian käsittelyä laissa säädetyn määräjän puitteissa.**

Verohallinto haki tässä puheena olevat yhtiöt selvitystilaan, yhtiöt, jotka olivat jo täysin ulkopuolisen omistuksessa. Myöhemmin kauppa todettiin pätemättömäksi, konkurssi oli pysyvä. Konkurssista johtuva puhevallan menetys on merkittävästi heikentänyt Peter Fryckmanin oikeusturvaa ratkaisevassa vaiheessa. Pesä ei suostunut aikanaan hakemaan

verotukseen muutosta, ei edes silläkään perusteella, että KOP:ltä oli ollut mahdollista saada pesään lisää varoja laskutavasta riippuen 47,5 – 147,5 milj. markkaa, eli moninkertainen määrä määrättyyn veroon (32,5 milj.mk) nähden. Verotusta koskevan muutosvaatimuksen joutui tekemään Osakeyhtiö Six/Fryckman. KHO kumosi toimitetun verotuksen 23.6.1994 T 2976 tekemällään päätöksellä, tytäryhtiöitten verotus kumoutui ”kokonaisuudessaan verotuksen oikaisulautakunnan päätöksellä 21.12.1995 § 1155, minkä vahvisti Uudenmaan lääninoikeus 8.10.1997 612/3 (ks. kirjan s. 269).

Tytäryhtiöitten verotus Lopulta verotus toimitettiin, mutta vasta määräajan jälkeen vanhentuneena, kuten edellä on todettu 29.1.1996 (Liite 19, 1, s. 269). Sen sijaan Verohallinto ja konkurssipesä hakivat KOP:n sopimuksen vastaisesti KOP:n luvatta siirtämistä osakemyynneistä tilittämää 53 milj. markan kauppahintaa Fryckmanilta takaisin pesälle. Myöhemmin ilmeni, että tämä osakesiirto Kourille oli tehty valtion viranomaisen, Pankkitarkastusviraston vaatimuksesta ja painostuksesta. Tämä vaatimus oli tehty ennen kuin verotuspäätös oli saanut lainvoiman. Ajalla 21.12.1995 – 29.1.1996 ei kyseisillä yhtiöillä ollut olemassa minkäänlaista verotuspäätöstä kuten edellä on kerrottu. Tästä johtuu, että pantti olisi tullut palauttaa, jolloin verovelvollisella olisi ollut itsellään oikeus hallinnassaan olevilla varoilla makaa mahdollinen tuleva vero. Takaisinsaantikanne (53 milj. markan osalta) koski konsernin sisäistä velkaa. Näin ollen kansalaisen oikeusturvaa ajatellen voitaneen koko tämä puheena oleva konkurssimenettely asettaa kyseenalaiseksi – mikä se sellainen konkurssipesä on, millä ei ole olemassa alkuperäistä lainvoimaista (vero)velkaa moniin vuosiin. Luonnollisesti nousee esille kysymys myös siitä, olisiko Verohallinnon koko prosessissa ainoan velkojan toimeenpanema konkurssihakemus tullut purkaa ja takavarikoidut varat palauttaa, kuten edellä on todettu, tietenkin alkuperäiselle velalliselle eli Fryckmanille. Todettakoon, että Fryckmanin kaikki varat ovat koko ajan vuodesta 1987 alkaen olleet ensin pankin ja sittemmin ulosoton hallussa ja v. 1994 ”ulosottovirasto jopa palautti haltijavelkakirjoja 7 milj. markan arvosta, koska omaisuutta oli takavarikoitu liikaa vastuisiin nähden” (Kirja s. 83 kohta 9.).

Uudenmaan lääninoikeuden päätös 8.10.1997 perustelut. ”Ottaen huomioon tämän päätöksen sanamuodon verotuksen oikaisulautakunnan ei ole tällä päätöksellään katsottava ratkaisseensa edellä tarkoitettuun 30.1.1995 saapuneeseen kirjelmään perustuvia vaatimuksia tai jättäneen niitä joltain osin tutkittavaksi ottamatta. Tämän vuoksi verotuksen oikaisulautakunnan päätöstä 21.12.1995 § 1155 ei ole pidettävä muutoksenhausta hallintoasioissa annetun lain tarkoittamana valituskelpoisena päätöksenä. **Verotuksen oikaisulautakunnan on katsottava kumonneen yhtiön verotuksen vuodelta 1989 kaikilta osin.**”

Verovelvollisen oikeusturvan kannalta edellä mainittu toteamus siitä, ettei päätöstä voida pitää edes valituskelpoisena päätöksenä ja ettei verovelvollisen kirjelmässä esittämiä vaatimuksia ole edes tutkittu, vastaa verovelvollisen omaa näkemystä tapahtumien kulusta. Mikäli verovelvollista olisi kuultu ja asia olisi tutkittu, olisi varmaankin paljastunut myös se tosiasia, että lääninoikeuden kumottua kaikki aikaisemmat verotuspäätökset, ne päätökset kohdistuivat **toiseen oikeushenkilöön, siis eri verovelvolliseen, eli konkurssimenettelyyn määrättyyn verovelvolliseen.** Näin ollen myös verotuspäätös olisi tullut tehdä laissa säädetyn määräajan puitteissa myös tällä viimeksi mainitulla perusteella ja vasta verovelvollisen lakiin perustuvan kuulemisen jälkeen.

Kokemukseni perusteella olen havainnut, että konkurssimenettelyssä verovelvollisen oikeussuoja on heikentynyt, vaikka laki ei sitä salli. Tästä johtuneeksi, että verotusta

toimitettaessa kuulemisen laiminlyönnillä estettiin verotuksessa omaksuttu periaate siitä, että verovelvollisella on oikeus hakea edullisin verotusmuoto kuten tässä, kun mm. verovelvollisen esittämä fuusiomenettely tyrmättiin.

Todettakoon, että pesänhoitaja oli Fryckmanin tietämättä poistanut 10.3.2005 ennen tuomioistuinkäsittelyä pätemättömyyskanteen perusteella määrätyn maksuvelvollisuuden eli virtuaalivelan (konsernin sisäisen velan), jolta perittiin korkoa 30.12.1988 – 10.3.2005 väliseltä ajalta ja pääoma oli noussut 32 190 080,01 euroon (alkujaan 53 milj. mk). Tähän oikeudenkäyntiin Fryckman tuli em. pesän päätöksestä täysin tietämättömänä ja mikä kansalaisen oikeussuojan kannalta on kovin kyseenalaista, hän saapui oikeudenkäyntiin vankilasta, missä hänet oli pahoinpidelty lähes toimintakyvyttömäksi. Ensimmäinen pahoinpitely tapahtui 8.10.2004 ja toinen 8.4.2005, mikä oli viedä Fryckmanin hengen.

Tässä oikeudenkäynnissä Fryckmanin asemaa heikensi vielä myös se, että Verohallinto verotti ilman laillista perustetta 72 milj. markan vahingonkorvauskanteen mukaisen epävarman saatavan, mikä oli mukana lisäperusteena, kun Fryckman tuomittiin. Fryckmanin vahingonkorvausvaatimus koski Verohallinnon aiempaa toimintaa, mitä edellä on kuvattu.

Peter Fryckmanin menetti oikeusturvansa sen jälkeen, kun hän joutui toteamaan jo julkisuudessa KOP:n toimineen laittomasti. Pankki siirsi luvatta v. 1988 lopulla kirjallisen sopimuksen vastaisesti ns. "Kouri-kauppoihin" liittyvät SYP-osakkeet Pentti Kourin hallinnoimille yhtiöille. Asiakirja mikä tuosta laadittiin ei ole sopimus, vaan toteamisasiakirja mitä oli tapahtunut! KHO:n päätöksestä 2.12.1999 (ks. myös asiaa koskeva Uudenmaan läänioikeuden päätös 11.3.1999) ilmenee, ettei verovelvollista kuultu, erityisen merkittävä ja olennainen kysymys jäi verotuksessa selvittämättä, kun oikeudessa ei haluttu kuulla verotarkastajaa, jota hän ei ole tavannut koskaan. Mielestäni tämän tapauksen osalta ei ole enää jälkikäteen mitään epäselvyyttä ns. tosiasiallisesti vastuullisesta tahosta ja näin ollen olisi tuki pitänyt suostua edes jälkikäteen (kauppa v. 1988 lopulla, verotarkastus 1990-luvun alkuvuosina ja Fryckmanin vaatimus verotarkastajan kuulemisesta vasta 1999). On huomattava, että suoritettu verotarkastus koskee ajankohtaa mistä vastuussa olivat aivan muut tahot kuin Peter Fryckman, käsitykseni mukaan jopa yhtiön tilinpäätös oli heidän jäljiltään tekemättä ja sen teki Peter Fryckman siinä vaiheessa, kun yhtiön verotus oli kaikilta osin kumottu pätemättömyyttä koskevan tuomion jälkeen. Ja mikä ihmeellisintä - jälleen viivästyneenä 29.1.1996 toimitettu verotus tapahtui verovelvollista kuulematta mikä on mielestäni edellytys sille, että verovelvollista kohdellaan yleisten oikeusturvasäännösten mukaisesti ja Perustuslain mukainen oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin perusperiaate toteutuu.

Kansalaisen perusoikeuksien kannalta nousee esille vakava kysymys siitä, voidaanko kansalainen tuomita toisten tekemistä virheistä ja vieläpä osin siten, että häneen sovelletaan takautuvaa lainsäädäntöä ja siten, ettei tuomiota vaivauduta edes perustelemaan oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin edellyttämällä tavalla, kuten tässä on tosiasiasa tapahtunut. Ja lisäksi valtion viranomaisen esityksestä ja viranomaisen painostuksesta (Rahoitustarkastuksen), **mitkä motiivit paljastuivat** Fryckmanille vasta kun hän oli menettänyt kaiken omaisuutensa ja vankeustuomio oli loppuun sovitettu. **Todettakoon, että Fryckman sai osittaista tietoa pankin ja myös Pankkitarkastusviraston hyväksymästä painostuksesta sivullisen eli Kourin oikeudenkäyntien kautta mihin asiakirjoihin viitataan KHO:n päätöksessä 2.12.1999.**

Jatkoa ajatellen Korkeimman hallinto-oikeuden osalta on **kysymys vielä voimassa olevasta verotuspäätöksestä (29.1.1996), mikä koskee KOP:n pankkitarkastusviraston painostuksen ja** vaatimuksen vuoksi tapahtunutta varojen siirtämisestä Pentti Kourin hallinnoimille yhtiölle vuoden 1988 lopulla. Verotuspäätös on tehty **vanhentuneena**, joten se on jo sillä perusteella mitätön. Lisäksi päätöstä tehtäessä eikä myöskään hallintotuomioistuinten tiedossa ole ollut Peter Fryckmanin haltuunsa vasta 2006-2007 vuoden taitteessa saamia Pankkitarkastusviraston sisäisiä salaisia asiakirjoja (kirjan liitteet 13,1-6, s. 192-231). **Ratkaisevaa on, ettei verotusta toimitettaessa alusta alkaen ole ollut tiedossa verovelvollisen ja pankin välisiä sopimuksia (kirja liite 12, s. 182-191) eikä sitä tietoa, että asiakirjojen mukaan osakesiirto Fryckmanin hallinnoimilta yhtiöiltä Pentti Kourille tapahtui Pankkitarkastusviraston vaatimuksesta ja painostuksesta, eikä kaikkea hallinnon tuonaikaista verotusta koskevaa ohjeistusta (tasekaupat). Myöskään oikeusistuimet eivät tienneet tätä mitä esim. verotarkastusta suoritettaessa oli selvitetty, koska tämä olennainen kysymys olisi selvinnyt verotarkastajan suullisessa kuulemisessa.** Näin ollen verotusta toimitettaessa ei ole voitu ottaa huomioon sitä, mitä asiakirjat osoittavat selvästi, että Fryckman oli KOP:n **bulvaani ja yleisen verotuskäytännön mukaan verotuspäätös tulee kohdistaa päämieheen – todellisen hyödyn saajaan eikä bulvaaniin.**

Bulvaanisuhteen paljastumisen olisi aikanaan pitänyt verotarkastajan urani kokemuksen mukaan johtaa verotusta toimitettaessa kaikilla tahoilla täydelliseen uudelleen arviointiin. En missään vaiheessa ole tavannut hallintomenettelyä virkaurani aikana missä bulvaanilta verovelvolliselta olisi ensin jopa kirjallisten sopimusten vastaisesti päämies/todellinen päätöksentekijä ja hyödynsaaja anastanut suuren määrän varoja bulvaanin tietämättä. Jo tämä osoittaa Fryckmanin täydellisen bulvaanisuhteen. Virallisen pörssimeklararin KOP:n eli pankin kyseessä ollen tätä menettelyä varojen siirtelyä on pidettävä erittäin tuomittavana. Jopa Pankkitarkastus katsoi pankin menettelyn Liikepankkilain vastaiseksi. Minun mielestäni todellisen asiantilan paljastuttua verotuksessa tulisi palata lähtöruutuun, eli siihen tilanteeseen mikä sopijapuolten osalta oli vuoden 1988 lopulla. Missään tapauksessa Fryckmaniin ei olisi voitu soveltaa takautuvaa lainsäädäntöä, miten nyt meneteltiin, kun häneltä estettiin ja suorastaan kiellettiin etsiä edullisinta verotusmenettelyä, tasekauppajärjestelyä ja/tai fuusiota, mikä menettelytapa on verotuksessa yleinen oikeushyvä. Mielestäni viranomaisen tulisi huolehtia lain kirjaimen toteutumisesta oma-aloitteisesti ja viranpuolesta. Bulvaanisuhteen ja muiden menettelytapavirheiden esille tuominen osoittautuu näin jälkikäteen arvioiden turhaksi Fryckmanin tapauksen osalta, koska verohallinto laiminlöi verotuksen toimittamisen ajallaan, **kun siinäkin vaiheessa kuuleminen jätettiin tekemättä.** Verotuspäätös tehtiin liian myöhään vasta 29.1.1996 (ks. Liite 19-1, kirjan sivu 269, sivut 281-284) ja verotus ehti vanhentua. Vanhentumissäännökset koskevat myös viranomaista.

Virkaurani aikana ns. bulvaanien verotuskysymyksiä tuli esille lukuisa määrä ja erityisesti huumausainekauppaan sekaantuneiden tapausten yhteydessä. Tällöinkin huolehdittiin verovelvolliten oikeussuojasta myös kuulemisesta toisin kuin tässä Fryckmanin osalta on tapahtunut. Kokemukseni perusteella minua kummastuttaa, ettei Fryckman ole voinut edes tavata nyt puheena olevan osakesiirron (v. 1988, 53 milj.mk) tarkastuksen suorittaneita verotarkastajia, eikä hänellä ole hallussaan edes tuosta tarkastuksesta laadittua verotarkastuskertomusta.

Myöhemmin Verohallinnosta lähetettiin Fryckmanin yhtiöön mielestäni maan paras ja asiantuntevin verotarkastaja, jonka tehtävänä oli nimenomaisesti selvittää, oliko tässä Fryckmanin tarkastettavassa yhtiössä sellaisia rahansiirtoja, jotka olisivat olleet yhteydessä julkisuudessa esille tullessiin salattuina pidettyihin ulkomaisiin sijoituksiin. Olen myöhemmin keskustellut Erkki Ylisippolan kanssa ja olen saanut häneltä tietää, että yhtiön kautta ei ollut kulkenut tällaisia yhtiön liiketoiminnan ulkopuolisia varoja. Ylisippola huolehti verotarkastusmenettelyyn kiinteästi liittyvästä alkukeskustelusta ja kuulemisesta, mihin myös Fryckman itse osallistui. Fryckmanin julkikuva oli pankin intressien mukaan luotu harha, **mikä palveli pankin Liikepankkilain vastaisten tekemisten peittelyä.**

Edellisestä verotarkastuksesta Fryckmanille tihkui tietoa lähinnä julkisuuden ja oikeudenkäyntien välityksellä. **Sen tiedon hän toimitti myös tuomioistuimille, mutta kuten on havaittu prosessiväitteiden vuoksi hänen antamaansa lisätietoa ei ole noteerattu.** Vain vastuut ulkopuolisten tekemisistä jäivät yksin Fryckmanin kannettavaksi, maan pisimmän talousrikostuomion lisäksi.

Bulvaanisuhteen paljastuminen ei voi merkitä myöskään sitä, että Fryckman menettäisi kansalaisyhteiskunnan oikeudet ja samalla kaiken varallisuutensa puolustauduttuaan aivan kuin **yhteiskunnan** kustona. Perustuslain omaisuudensuoja koskee kaikkia kansalaisia ja tuntuisi luonnolliselta, että KOP:n luvatta siirtämät osakkeet olisi tullut palauttaa alkuperäiselle osakkeen omistajalle eli Fryckmanille välittömästi. Fryckmanilla ei ollut mitään tietoa siitä, että tämä siirto tapahtui vielä valtion viranomaisen eli Pankkitarkastusviraston vaatimuksesta ja painostuksen alaisena. Kummastusta herättää myös se, ettei Verohallinto yksin velkojana vaatinut konkurssipesiin KOP:ltä lisävaroja, mistä Fryckman esitti ajallaan selvän vaatimuksen. Pelkästään nuo **kyseiset** pankin ja Fryckmanin sopimuksen mukaiset varat olisivat riittäneet nyt maksuunpantujen verojen maksuun moninkertaisesti.

Verohallinnon kunniaksi on toki todettava se, että ns. alun pitäen Fryckmaniin kohdistettu peitelty osingonjaon kolminkertainen verotus purettiin (Fryckman omistajana, emo- ja tytäryhtiöt), mutta sekin vasta Fryckmanin vaatimuksesta.

Mielestäni oikeusvaltion oikeusjärjestelmään kuuluvana menettelynä en voinut uskoa korviani, kun kuulin, että Helsingin käräjäoikeudessa KOP:n pääjohtaja Lassilaa kuultiin kahteen kertaan. Tämä johtui siitä, että hän saapui oikeuden istuntoon niin humalassa, että myös Fryckman piti Lassilan lausuntoja KOP:n kannalta täydellisenä katastrofina. Fryckmanin asianmiehen pyytäessä istunnon nauhoitusta, se oli hävinnyt, mistä syystä kuuleminen jouduttiin uusimaan. Myös uusi kuuleminen vahvistaa Fryckmanin toiminnan lainmukaisuuden ja pankin toiminnan Liikepankkilain vastaisen menettelyn (Lassilan tapausta käsittelevän kirjan sivulla 16-18, ks. kirjan liite 16).

Tosiasiata on, että KOP anasti Fryckmanin varoja syyllistyen samalla Liikepankkilain vastaiseen tekoon mikä menettely todentaa **bulvaanisuhteen**. Verohallinto haki Fryckmanin hallinnoimat yhtiöt selvitystilaan varhaisessa vaiheessa, minkä vuoksi hän menetti puhevallan **ratkaisevalla hetkellä pitkäksi ajaksi**, yhtiöt olivat täysin ulkopuolisen hallinnassa. Verotusmenettely pitkittyi siis viranomaisen omista toimenpiteistä ja lopulta verotus toimitettiin vanhentuneena 29.1.1996, kun päätös olisi pitänyt tehdä viimeistään 31.12.1995.

Verotusta ja tähän liittyvä **bulvaanisuhde** tulee esille myös KOP:n ja Fryckman-yhtiöitten välillä tehdyistä edellä mainituista sopimuksista (kirjan liitteet 12-3, 12-4 ja 12-5, s. 182-191). Sopimuksissa oli lisäksi ankara 10 miljoonan markan vahingonkorvausehto (kirjan liite 12.3-5, sopimuksen 10 §), mikä omalta osaltaan esti tuossa vaiheessa Fryckmania puolustautumasta. Huomionarvoista on, ettei mistään osakkeitten hankintaerästä tehty laina-asiakirjaa, vaan selvästi Liikepankkilain vastainen menettely KOP:ssä oli käytössä myös lainoituksen osalta, millä luvaton menettely Pankkitarkastukselta pyrittiin peittelemään. KOP rahoitti osakeostoja näillä ns. ulkopuolisilla varoilla. Peräti 1,2 miljardin ns. "Kouri-kauppoihin käytetyt" lainat eivät olleet edes KOP:n kirjanpidossa pankin itsensä nimellä, vaan ne oli kirjattu Kouri-Capital Inc:n nimiin ja siirretty "Kulvikin selvittelytilille" (Ks. Liite 15 KRP:n ETPK 7001/R//94/LI 1, kirjan sivu 242-243), josta KOP siirsi tarvittavat raha Fryckmanin yhtiöille (Cero- ja Senoporex). Olematic Oy:n nimellä otettu laina oli siirretty Cero- ja Senoporexille (ks. Liite 13-1, s.192), mistä kummallakaan em. yhtiöllä ei ollut tietoa siitä, että heidän nimeään oli käytetty virheelliseen kirjaukseen. Pankin (KOP) kirjanpitäjä pakotettiin tekemään väärä merkintä irtisanomisen uhalla (ks. kirjan sivu 33, kappale "Toistan aiemmin..."). Tämä vahvistaa sitä käsitystä, että verotuksellisessa mielessä Fryckman oli **KOP:n kiistaton bulvaani**. Luxemburgin konttorin johtaja Matti Mankin lausunto vahvistaa lainojen olleen KOP:n kirjanpidon ulkopuolella (Liite 14, s. 239). Millään Fryckman-yhtiöllä ei ollut KOP:n kanssa solmittua yksityiskohtaista normaalikäytännön mukaista lainasopimusta.

Verotusmenettelyssä Fryckmaniin on sovellettu kahteen kertaan takautuvaa lainsäädäntöä. Ensin ns. tasekauppanenettely kiellettiin em. tuloon mikä oli syntynyt jo vuoden 1988 lopulla, vaikka tasekauppojen soveltamisesta annettiin Fryckmanin esityksen mukaisia ohjeita Uudenmaan lääninverovirastossa vielä vuoden 1993 alussa (Erkki Koivisto, Espoo/verotarkastaja Tikkanen), mikä laki säädettiin vasta tuon jälkeen. Minulla on osoittaa kaksi käytännön omakohtaista esimerkkiä verotarkastajana em. lain soveltamisesta tuolta ajalta.

Ja toinen takautuvan lain käyttö koski siirtoleimaverojen suorittamista valtiolle. KOP oli perinyt Fryckmanilta kirjallisen sopimuksen mukaisia lainoja vastaavat siirtoleimaverot, mitkä KOP jätti tilittämättä valtiolle. Myös siirtoleimaverojen osalta säädettiin pankkeja koskeva takautuva laki. Tätä ennen takautuvaa lainsäädäntöä on sovellettu maassamme vain sotasyllisyyssasiassa toisen maailmansodan jälkeen (tuomio 21.2.1946).

Vapauduttuaan vankeudesta (v. 2006) juuri tuolloin Fryckman sai haltuunsa KOP:n hallituksen jäsenen Matti Korhosen leskeltä Pankkitarkastusviraston sisäiset salaiset asiakirjat. Sain niistä kopiot ensimmäisten joukossa. Luettuani asiakirjat pyysin Peter Fryckmanilta lupaa suorittaa hänen aiemmin hallinnoimiensa yhtiöitten kirjanpidon tarkastuksen. Hän antoi minulle pyytämäni valtakirjan. Tarkoitukseni oli varmistua siitä, mihin verotuspäätökset tosiasiallisesti perustuivat. Tarkastuksen suorittaminen ei kuitenkaan onnistunut minusta johtumattomista syistä, joten hankin asiakirjoja eri lähteistä mm. oikeuden pöytäkirjoista ja lisäksi osan tiedoista sain hänen asiamiehiltään ja tietysti Peter Fryckmanilta itseltään.

Tutkimusteni tuloksena minulle on muodostunut vakaa käsitys siitä, että mikäli verohallinnolla, hallintotuomioistuimissa kuin myös yleisellä tuomioistuinlaitoksella olisi ollut käytössään **koko aineisto alusta pitäen yhtenäisenä**, myös nyt KOP:n hallituksen jäsenen leskeltä jälkikäteen saamansa Rahoitustarkastuksen asiakirjat, verotuspäätökset kaikilta osin olisivat jääneet tekemättä Fryckmanin vahingoksi.

Mielestäni tuomion purkua koskevaa päätöstä tehtäessä on otettava huomioon myös se, että Verohallinto on ollut ainut velkoja. Mitään ulkopuolisia velkoja ei ole ja lisäksi Fryckmanin kaikki omaisuus on ollut koko ajan joko KOP:llä kirjallisen sopimuksen mukaisten lainojen vakuutena ja konkurssipesien hallussa (vuodesta 1991 lähtien), jopa niin että varoja jo v. 1994 palautettiin 7 miljoonan markan arvosta, koska "varoja oli takavarikoitu liikaa vastuisiin nähden". **Siksipä tuntuu täysin käsittämättömältä, että Fryckman saatettiin tuomita velallisen rikoksista, kun varat olivat koko ajan yhtiön kirjanpidossa ja vakuudet viranomaisen halussa.**

Mainittakoon, että Fryckman sai tosin vasta 2000-luvun puolella oikeuden yhtiön liiketoiminnan uudelleen järjestämiseen, mikä vasta jälkikäteen nostettiin käsittelyyn ja mistä hänet uudelleen tuomittiin, vaikka menettely oli tehty Verohallinnon ja pesien hyväksyessä menettelyn. Todettakoon vielä, että kun Fryckman tuli vankilasta pahoinpideltynä häntä odotti oikeudessa yllätys, mistä Fryckmanille ei kerrottu kuin vasta vuosien kuluttua, pesänhoitaja oli poistanut (10.3.2005, ks. kirjan sivu 92, kohta nro 64) ns. virtuaalivelan, millä hänet oli ehditty tuomita velallisen rikoksista. Mikäli em. virtuaalivelan poistaminen olisi ollut Fryckmanin tiedossa oikeudenkäynnissä, hän olisi voinut puolustautua ja eikä olisi menettänyt yhtiötään. Syytteellä ei olisi ollut mitään perustetta.

Saatuani Fryckmanin asiassa merkittävää uutta tietoa otin varmuuden vuoksi yhteyttä myös arvostamaani vero-oikeuden professori Edward Anderssoniin, joka tutkittuaan asiakirjat, asettui kanssani samalle kannalle. Hän ilmoitti minulle ottavansa asian hoidettavakseen ilman korvausta ja totesi vielä asiakokonaisuuden olevan siinä määrin oikeudellisesti vaikean, ettei hän usko sitä pystyvän kenenkään muun hoitamaan Fryckmanin edun mukaisesti. Andersson ilmaisi vielä, että asialla on kiire, koska hänellä oli todettu parantumaton syöpäsairaus ja juuri siitä syystä hänen tulisi suoriutua tehtävästä ennen kuin hänen kuntonsa romahtaa. Andersson saikin neuvoteltua Verohallinnon kanssa juuri Vahingonkorvausverotusta koskevan veron kumoamisen (ks. kirjoittamani teoksen s. 92, kohta 65). Andersson kuoli kesken aloittamansa työn 14.6.2012. **Totean myös sen tosiasian, että professori Edward Andersson toimi yhdistyneen KOP - SYP:n eli Nordea AB:n hallituksessa vuoteen 2003 sekä Nokian hallituksessa vuodet 1973 – 2000, minkä vuoksi saattoi vakuuttua siitä, että hän tiesi mistä puhui.**

Olen kokoamani aineiston perusteella kirjoittanut Fryckmanin tapausta käsittelevän teoksen, jonka nimeksi olen kirjannut "Narrien kynsissä". Kirjan liitteenä ovat kaikki keskeiset asiakirjat, KOP:n ja Fryckmanin väliset ns. "Kouri-kauppoihin liittyvät sopimukset ja verotusta koskevat ratkaisut, mihin perustan oman kantani. Teoksen nimi kuvaa mielestäni Fryckmanin tapausta, pankkien ja tiedotusvälineitten kiinteää suhdetta, mikä on vienyt Peter Fryckmanilta ja hänen läheisiltä perheenjäseniltään Perustuslaissa säädetyn oikeusturvan kaikilta osin: oikeuden oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin, oikeuden omaisuuden suojaan sekä oikeuden elää vapaasti perheensä kanssa harjoittaen laillista liiketoimintaa. Mielestäni Peter Fryckmanin osakkaana hallinnoimiin yhtiöihin ei olisi voitu lakien perusteella määrätä veroja, veronkorotuksia eikä juoksevaa korkoa "verovelalle". Vahingonkorvausta koskevan epävarman saatavan vero on poistettu, mutta sekin vasta kun hänet ja hänen **kaikki** yhtiönsä oli määrätty konkurssiin ja hän oli näistä johtuvat vankeustuomiot sovittanut loppuun. KOP:n pankkitarkastusviraston vaatimuksesta ja painostuksesta suorittamaa luvatonta osakkeitten siirtoa koskevaa veroa ei olisi tullut määrätä Peter Fryckmanille. Kuten edellä olen todennut, näkemystäni puoltaa useita laillisia perusteita ja kaiken lisäksi alkuperäinen verokin on määrätty Fryckmanin maksettavaksi vanhentuneena.

Peter Fryckmanin Matti Korhosen leskeltä vuosien 2006-2007 taitteessa saamista asiakirjoista paljastui (kirjan liitteet 13, 1-6, s. 192-231), että KOP:n siirtäessä ns. "Kouri-kauppojen" alaiset osakkeet Pentti Kourin hallinnoimille yhtiöille, siirto oli tapahtunut Suomen valtion Rahoitustarkastuksen vaatimuksesta ja painostuksesta ja Fryckmanin ja KOP:n välillä tekemän sopimuksen vastaisesti ja Fryckmanin tietämättä, mikä oli täysin vastoin tuolloin voimassa olevan Liikepankkilain 42 §:n kirjainta. Sopimuksen mukaan ensimmäinen irtisanomisoikeus osapuolilla oli vasta kolmen vuoden kuluttua (Liite 12. 3 – 5, 11 §, s. 182 - 191). Myös KOP:n pääjohtaja Jaakko Lassila on tämän oikeudessa julkisesti myöntänyt, ettei KOP:lla ollut Fryckmanilta toimeksiantoa (kirjan liite 16, s. 243-244) puheena olevien SYP-osakkeitten siirtämiseksi Pentti Kourin hallinnoimille yhtiöille. Em. KOP:n ja Fryckmanin välinen sopimus ei ole ollut Rahoitustarkastuksen tiedossa, koska KOP salasi sen Rahoitustarkastukselta, **se on käsitykseni**. Syy salaamiseen oli siinä, että pankin toiminta oli selvästi jo muutenkin Rahoitustarkastuksen mukaan liikepankkilain vastainen.

Liiteasiakirjoista ilmenee, että Rahoitustarkastus tunsikin tarkalleen sekä Fryckmanin että myös Kourin oman pääoman ja vastuiden määrän. Fryckmanin vakuudet olivat kaksinkertaiset saatuun "lainaan" nähden, kun taasen Kourin omapääoma 32,5 milj.mk ja vastuut pelkästään KOP:lle 3 miljardia ja muut vastuut lisäksi 1 miljardi. Jo tämä herättää ihmetystä mistä lopulta oli kysymys, jos Suomen valtion Rahoitustarkastuksen liiteasiakirjoissa oli peruste ilmoitettu toisin, eli järjestämättömien luottojen purkamisen tahoille, joilla on riittävät vakuudet. Tämä ilmenee kirjani liitteinä olevista asiakirjoista. KOP:n ja Fryckmanin välillä solmitut sopimukset (kirjan liite 12, 3-5, s.182-191) ja varojen **todelliset Fryckmanilta salaa tapahtuneet osakkeitten siirrot vahvistavat myös Fryckmanin bulvaanisuhteen**, jolloin verotus tulee vallitsevan verotuskäytännön mukaan kohdistaa aina todelliseen päätöksentekijään ja hyödynsaajaan eli tässä KOP:n maksettavaksi. Näin ollen kummaltakin Fryckmanin taloudelliseen asemaan ja oikeudenkäynteihin keskeisesti vaikuttavilta verotuspäätöksiltä putoaa pohja. Kun ei ole veroa, ei voi olla velallisen petoksia. Tältä osin oikea ratkaisu olisi ollut se, että KOP:n olisi tullut palauttaa Fryckmanin varat mitkä KOP siirsi luvatta Kourille.

Verotusta suoritettaessa ei Fryckmanilla eikä Verohallinnolla ole missään vaiheessa ollut tietoa Rahoitustarkastuksen pankille lainajärjestelyjä koskevista vaatimuksista. Liiteasiakirjoista paljastuu, että todellisuudessa Rahoitustarkastuksen vaatimuksesta jopa KOP:n pääjohtaja Lassila erotettiin (kirjan liitteet 13, 1-6, s. 192-231), vaikka julkisuudessa asia kerrottiin toisin.

Verohallinnon Fryckmaniin kohdistuneet toimet, konkurssimenettelyineen pitkitti verotuksen toimittamista siten, että verohallinto teki varsinaisen verotuspäätöksen tältä osin vanhentuneena 29.1.1996, kun se Uudenmaan lääninoikeuden päätöksen mukaan olisi pitänyt toimittaa vuoden 1995 puolella (Ks. liite 19, s. 269 Uudenmaan lääninoikeuden päätös 8.10.1997: *"Verotuksen oikaisulautakunnan on katsottava kumonneen yhtiön verotuksen vuodelta 1989 kaikilta osin."*). Näin ollen verotus olisi tullut toimittaa viimeistään 31.12.1995, kun se nyt toimitettiin vasta 29.1.1996, eli verotusoikeus oli vanhentunut, eikä näin ollen ole voinut olla olemassa mitään lakiin pohjautuvia Fryckmanin hallinnoimille yhtiöille määrättyjä maksuunpantuja veroja tältäkään osin.

Verohallinnon käynnistämä konkurssimenettely siihen liittyvine takavarikoineen vei Fryckmanilta **puhevallan kokonaan** pitkäksi aikaa.

Verotuksessa noudatettu yleinen periaate siitä, että verotuspäätökset tulee tehdä aina siten, mikä on "verovelvolliselle edullisinta" tuli moneen kertaan sivuutettua eikä Fryckman

edes kuultu eikä voinut asiassa edes sovitella, eikä saanut näin ollen oikeutta. Hänen verotusta varten toimittamisissaan asiakirjoissa on kyllä viitattu, aivan oikein sekä verotuksen toimittamiseen laskelman perusteella yhtiöitä fuusioimalla tai että niihin olisi sovellettu tuolloin vielä voimassa olevaa tasekauppojen käytön mahdollisuutta. Tosiasia on, että Fryckman ei **tuossa vaiheessa** tiennyt totuutta KOP:n Liikepankkilain ja sopimuksen vastaiseen menettelyyn, eikä hän näin ollen tiennyt perustella esitystään tosiasioilla, mikä paljastui hänelle **kokonaisuutena** vasta, kun hän oli menettänyt kaiken varallisuutensa näiden kahden virheellisen verotuspäätöksen vuoksi ja kärsinyt mielestäni juuri niistä johtuvat vankeustuomiot ja sai vasta tämän jälkeen käyttöönsä Pankkitarkastusviraston asiakirjat KOP:n hallituksen jäsenen Matti Korhosen leskeltä, mistä totuus ja motiivit Fryckmanin perusoikeuksia loukkaavaan menettelyyn paljastuivat.

Verohallinnon virheellisen menettelyn vuoksi Fryckman vaati alioikeudessa Verohallinnolta n. 72 milj. markan vahingonkorvausta. Tämä epävarma saatava, veroviranomaisen omin veroilmoitukseen tekemin merkinnöin verotettiin. Vero tietenkin kumottiin (31.5.2007), eli vasta sen jälkeen, kun Fryckman oli tämän laittoman verotuspäätöksen nojalla asetettu selvitystilaan, mikä johti Suomen talousrikoshistorian pisimpään vankeustuomioon.

Fryckman joutui 1990-luvun leimatuksi Pankkien ja julkisen sanan toimesta. Pankit peittelivät omia tietoisesti Liikepankkilain vastaisia menettelyitään ja vuotivat julkisuuteen omaksi edukseen Fryckmanin kunniaa loukkaavia tietoja. Tässä pankit onnistuivat, eikä yhtään pankinjohtajaa ole tuomittu.

Tämän surullisen, mielestäni selvästi lakiin perustumattoman menettelyn seurauksena Fryckman on menettänyt kaiken omaisuutensa. Vaivaisen 32,5 miljoonan markan eli 5,4 miljoonan euron verojen maksua varten ei riittänyt Fryckmanin 103 miljoonan euron huutokauppahinnoin realisoitu omaisuus. Lisäksi on edelleen **pitkien oikeudenkäyntien jälkeen** palauttamatta häneltä viedyn yhtiön liikevoitto kymmenen vuoden ajalta ja mikä ihmeellisintä tuon yhtiön kauppahinta Nokian osakkeineen (arvo korkeimmillaan yli 400 milj. mk), jolloin Fryckmanin menettämien varojen määrä nousee jo lähes 190 miljoonaan euroon. Suuresta realisoidun varallisuuden määrästä ei riittänyt verojen maksuun kuin n. 1,6 milj. euroa, vaikka Fryckmanin koko omaisuus on ollut alusta pitäen ensin KOP:n myöntämien lainojen vakuutena ja vuodesta 1991 lähtien ulosoton hallussa. Suurimmillaan Fryckmanilta perittävien varojen määrä oli kohonnut 32 190 080,01 euroon, suurimman osan tuosta summata verohallinto poisti Fryckmanin tietämättä 10.3.2005 salaa, vähää ennen oikeudenkäyntiä (ks. kirja sivu 92, kohta 64).

Laskelma osoittaa, että Verohallinto perii edelleen veroa ja veronlisäyksiä yhteensä 7,3 milj. euroa (yhtiöltä 6,7 + Peter Fryckmanilta itseltään n. 0,6 milj. €). Pelkän pääoman osalta ilman veronlisäyksiä laskelma on seuraava:

	Pääoma/€	Veronlisäys/€	Yhteensä/€
Alkuperäinen vero/verovuosi 1988	5 455 972		
Konkurssipesä lyhentänyt veron pääomaa	1 690 394		
Veroa perinnässä 21.9.2023	3 765 577	2 930 010	6 695 587
Fryckmanin omaisuutta realisoitu (huutokauppahinnoin)			103 000 000

Maamme perustuslaki suojaa kansalaisten kunnian, oikeusturvan ja omaisuuden. On luonnollista, ettei tätä Peter Fryckmaniin viranomaisten toimesta kohdistettua arvotonta

menettelyä voi millään rahamäärällä korvata, mutta oikeuslaitoksella täytyy olla tässä tapauksessa kasvojaan menettämättä lakiin perustuva oikeus purkaa menettely, kun sille toimitetaan uutta tietoa, mikä ei ole ollut aiemmin sen enempää verohallinnon, hallinto- kuin yleisten tuomioistuinten arvioitavissa kokonaisuutena päätöksiä tehtäessä.

Olen käsitellyt Fryckmanin tapausta kirjoittamassani teoksessa ”Narrien kynsissä”. Kirjan liitteeksi olen koonnut mielestäni kaiken olennaisen tiedon. Perustan esitykseni kirjalliseen näyttöön ja kirjan liitteenä oleviin asiakirjoihin. Kirjassa olen tehnyt ehdotuksen tämän kokonaisen aineiston perusteella, että KHO samoin kuin KKO oma-aloitteisesti purkaisivat tässä puheena olevat virheelliset päätökset. Minusta tämä nimenomainen toimenpide, eli oikeuslaitoksen itsensä oma-aloitteinen kädenojennus, palauttaisi parhaiten luottamuksen yhteiskuntaan ja pakottavaa valtaa käyttävään oikeuslaitokseen maamme kansalaisten silmissä.

Espoossa 28.5.2024

Ystävällisin terveisin

Tenho Tikkanen
verotarkastaja, eläkkeellä vuodesta 1971 - 2003

Yhteystieto: Purokuja 3 C, 02300 Espoo, puh. 040-540 8045, sp. tenho.tikkanen@gmail.fi

Liitteenä

- Julkaisemani teos ”Narrien kynsissä” (1.11.2023).
- Kirjeeni KKO:n presidentti Tatu Leppäselle (28.5.2024)

Presidentti Tatu Leppänen

korkein oikeus

Kirjeessäni korkeimman hallinto-oikeuden presidentti Kari Kuusiniemelle (liitteenä) olen ehdottanut, että KHO oma-aloitteisesti purkaisi ainoan vielä voimassa olevan ja mielestäni vanhentuneena ja muutoinkin virheellisenä tehdyn verotuspäätöksen (KHO 2.12.1999 nro 3979, Uudenmaan läänioikeus 11.3.1999 144/3, emt. 285–301).

Käsitykseni mukaan kyseinen virheellinen päätös ja muut virheelliset verotuspäätökset olivat perimmäisenä taustana myös niissä talousrikostuomioissa, joissa liikemies Peter Fryckman tuomittiin pitkiin vankeusrangaistuksiin.

KHO:n presidentille lähetettyyn kirjeeseen ja kansalaisten oikeusturvaa ruotivassa ”Narrien kynsissä” -teoksessani (liitteenä) esitettyyn (s. 14–59) viitaten ehdotan, että korkein oikeus oma-aloitteisesti purkaisi Fryckmanille langetetut talousrikostuomiot.

Kiinnitän huomiota siihen, että KHO:n edellä mainitun kyseenalaisen verotuspäätöksen vuoksi Fryckman on joutunut monin tavoin kohtuuttomaan tilanteeseen.

Ensin KOP anasti Fryckmanin varat ja salasi häneltä todelliset syyt eli sen, että pankki Pankkitarkastusviraston painostuksesta ja liikepankkilain vastaisesti (em. viraston ilmaisema kanta) siirsi SYP-osakkeet luvatta varattoman Pentti Kourin hallinnoimille yhtiöille.

Kohtuutonta on se, että Fryckmanin kaikki varat ovat olleet koko ajan poissa hänen hallinnastaan, ensin KOP:n lainojen vakuutena ja sen jälkeen ulosoton hallussa Verohallinnon eli Fryckmanin yhtiöiden ainoan velkojan hakeman konkurssimenettelyn vuoksi.

Huomionarvoista Fryckmanille velallisen rikoksista määrättyä pitkää talousrikostuomiota ajatellen on myös se, että ne velallisen rikosten perusteena olleet verotuspäätökset (erityisesti vahingonkorvausta koskeva verotuspäätös ja 53 miljoonan markan pätemättömyyskanteesta johtuva konsernivelka/virtuaalivelka) oli poistettu jo siinä vaiheessa, kun Fryckman alkuvuonna 2005 tuotiin suoraan vankilasta oikeuden istuntoon, jossa hänelle ei kerrottu, että pääosa veloista oli poistettu millä hänet oli tuomittu (ks. Tapahtumien kulut kohta 32-40, s. 86-88).

Näin ollen Fryckmanilla ei ollut mitään mahdollisuutta saada tuossakaan istunnossa osakseen kansalaisen perusoikeuksien ja perustuslain suojaa, eikä hänelle suotu oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin takeita. Totean vielä, että vahingonkorvausta koskevan verotuspäätöksen Verohallinto perui vasta sen jälkeen, kun Fryckman oli suorittanut kokonaan tuomionsa.

Täysin kohtuuttomana pidän sitäkin, että edelleenkin Fryckmaniin kohdistuvia veroja on perinnässä peräti 3 765 577 euroa ja veronlisäyksiä 2 930 010 euroa eli yhteensä 6 695 587 euroa, vaikka hänen koko varallisuutensa, yhteensä 71 551 769,84 mk, on ollut

ainoan velkojan hallussa ulosmitattuna vuodesta 1992 lähtien (19.8.1991, 28.11.1991 ja 30.9.1992).

Huomionarvoista on edelleen se, että vielä tuon jälkeenkin, asian ollessa kesken lääninoikeuden kumottua kaikki verot, 21.12.1995–29.1.1996 ei ollut olemassa mitään maksamattomia veroja. Alkuperäinen vero korotuksineen oli noin 5,4 miljoonaa euroa. Todettakoon lopuksi, että Fryckmanilta on huutokauppahinnoin realisoitu varoja noin 103 miljoonaa euroa.

Espoossa 28.5.2024

Tenho Tikkanen
verotarkastaja (1971–2003)
Purokuja 3 C, 02300 Espoo
puh. 040 540 8045
sähköposti tenho.tikkanen (at) gmail.com

Liitteet:

1.11.2023 julkaistu teos "Narrien kynsissä"

28.5.2024 kirje KHO:n presidentti Kari Kuusiniemelle

Presidentti Kari Kuusiniemi

korkein hallinto-oikeus

Perehdyttyäni kansalaisten oikeusturvaa ruotivaa ”Narrien kynsissä” -teosta varten liikemies Peter Fryckmanin yhtiöiden verotusta koskeviin päätöksiin ja muihin asiakirja-aineistoihin esitän, että KHO oma-aloitteisesti purkaisi ainoan vielä voimassa olevan ja käsitykseni mukaan vanhentuneena ja muutoinkin virheellisenä tehdyn verotuspäätöksen (KHO 2.12.1999 nro 3979, Uudenmaan lääninoikeus 11.3.1999 144/3, emt. 285–301).

Peter Fryckmanin myytyä nyt puheena olevat yhtiöt (Cenoporex Oy, ly-tunnus 0113998-7 ja Seroponex Oy, ly-tunnus 0106640-7) 30.12.1988 Moniplan Oy:lle, yhtiöt olivat ulkopuolisen hallinnassa. Fryckmanille paljastui jälkikäteen, että yhtiöissä oli suoritettu verotarkastus, joka johti niin sanotun peitellyn osingonjaon kautta moninkertaiseen verotukseen. Kun Verohallinto oli hakenut aiemmin Peter Fryckmanin omistamat yhtiöt selvitystilaan (asetettu 7.2.1992), puhevalta oli siirtynyt häneltä täysin ulkopuolisille.

Raskaan verotuksen kohteeksi joutuneiden yhtiöiden välinen osakekauppa katsottiin erinäisten oikeudenkäyntien jälkeen pätemättömäksi (20.12.1994). Konkurssimenettely oli edennyt, ja myös Fryckmanin ja hänen yhtiöidensä kaikki varat, 71 551 769,84 mk, oli takavarikoitu jo ennen konkurssimenettelyä (19.8.1991, 28.11.1991 ja 30.9.1992), ja varat ovat olleet takavarikoituna ainoan velkojan eli Verohallinnon verosaatavien vuoksi.

Verotusmenettelyssä Peter Fryckman vaati kuultavaksi verotarkastajia, joita hän ei koskaan tavannut ja jotka eivät Fryckmania lainkaan kuulleet verotarkastusmenettelystä säädetyin tavalla.

Koko tuon ajan, minkä yhtiöt olivat ulkopuolisen hallinnassa, Fryckman oli vailla lakiin perustuvaa oikeussuojaa. Verohallinto ei vaivautunut edes verotuksen toimitettuaan huolehtimaan lain mukaisesta kuulemisesta.

Lopulta verotuspäätökset tulivat 21.12.1995 kokonaan kumotuksi Uudenmaan lääninoikeuden päätöksellä. Siksi Fryckmanille ja hänen yhtiöilleen ei ollut määrätty mitään veroja 21.12.1995–29.1.1996. Yhtiöt olivat edelleen konkurssimenettelyssä ainoan velkojan eli Verohallinnon määräämän pesänhoitajan hallinnassa, mutta takavarikkoa ei purettu.

Edellä mainitut yhtiöt valittivat Uudenmaan lääninveroviraston 29.1.1996 päätöksestä verotuksen uudelleen toimittamisesta verovuodelta 1989. Valituksessaan yhtiöt katsoivat, että verotus- ja jälkiverotusoikeus oli jo menetetty ennen 29.1.1996 tapahtunutta uudelleen toimitettua verotusta. Näin sen vuoksi, että verotuksen uudelleen toimittaminen verotuksen oikaisulautakunnassa tapahtui liian myöhään. Sen olisi pitänyt tapahtua viimeistään 31.12.1995.

Päätöksessään Uudenmaan lääninoikeus katsoi, että verotuksen oikaisuviranomaisena Helsingin verotuksen oikaisulautakunta voi palauttaa verotuksen uudelleen käsiteltäväksi.

Lääninoikeuden mukaan verotuksen uudelleen toimittamiselle ei ole säädetty määräaika. Tämä ei kuitenkaan voinut merkitä sitä, etteikö verovelvollista olisi pitänyt kuulla; kuuleminen jätettiin kaikissa vaiheissa, muun muassa verotarkastusmenettelyynkin liittyen, kaikilta osin tekemättä.

”Kun verotus on kumottu ja palautettu uudelleen käsiteltäväksi se ei merkitse sitä, että toimitettu verotus on poistunut, vaan verotuksen uudelleen toimittaminen on verotuksen jatkamista. Näin ollen verotus vuodelta 1989 on voitu toimittaa jälkiverotuksen toimittamiselle ja verotuksen oikaisuvaatimuksen tekemiselle säädetyn viiden vuoden määräajan jälkeenkin”, lääninoikeus tulkitsi.

KHO tulkitsi asiaa 2.12.1999 päätöksessään niin, ettei lääninoikeuden päätöstä ollut syytä muuttaa. Käsitykseni mukaan KHO:n hyväksymä tulkinta oli virheellinen ja lain sisältö yksiselitteinen. Perustelen käsitystäni viittaamalla Uudenmaan lääninoikeuden 8.10.1997 päätökseen (emt. liite 19,1, s. 269): ”Oikaisulautakunnan on katsottava kumonneen yhtiön verotuksen vuodelta 1989 kaikilta osin.” Käsitystäni tukevat myös professori Jyrki Virolaisen lausunto (emt. s. 148–149) ja varatuomari Hannu Korhosen muistio vanhentumisesta (emt. s. 281–284).

Uudenmaan lääninoikeuden päätös 8.10.1997 perustelut. ”Otaen huomioon tämän päätöksen sanamuodon verotuksen oikaisulautakunnan ei ole tällä päätöksellään katsottava ratkaisseensa edellä tarkoitettuun 30.1.1995 saapuneeseen kirjelmään perustuvia vaatimuksia tai jättäneen niitä joltain osin tutkittavaksi ottamatta. Tämän vuoksi verotuksen oikaisulautakunnan päätöstä 21.12.1995 § 1155 ei ole pidettävä muutoksenhausta hallintoasioissa annetun lain tarkoittamana valituskelpoisena päätöksenä. **Verotuksen oikaisulautakunnan on katsottava kumonneen yhtiön verotuksen vuodelta 1989 kaikilta osin.**”

Verovelvollisen oikeusturvan kannalta edellä mainittu toteamus siitä, ettei päätöstä voida pitää edes valituskelpoisena päätöksenä ja ettei verovelvollisen kirjelmässä esittämiä vaatimuksia ole edes tutkittu, vastaa verovelvollisen omaa näkemystä tapahtumien kulusta. Mikäli verovelvollista olisi kuultu ja asia olisi tutkittu, olisi varmaankin paljastunut myös se tosiasia, että lääninoikeuden kumottua kaikki aikaisemmat verotuspäätökset, ne päätökset kohdistuivat **toiseen oikeushenkilöön, siis eri verovelvolliseen, eli konkurssimenettelyyn määrättyyn verovelvolliseen**. Näin ollen myös verotuspäätös olisi tullut tehdä laissa säädetyn määräajan puitteissa myös tällä viimeksi mainitulla perusteella ja vasta verovelvollisen lakiin perustuvan kuulemisen jälkeen.

Kokemukseni perusteella olen havainnut, että konkurssimenettelyssä verovelvollisen oikeussuoja on heikentynyt, vaikka laki ei sitä salli. Tästä johtuneeksi, että verotusta toimitettaessa kuulemisen laiminlyönnillä estettiin verotuksessa omaksuttu periaate siitä, että verovelvollisella on oikeus hakea edullisin verotusmuoto kuten tässä, kun mm. verovelvollisen esittämä fuusiomenettely tyrmättiin.

Koska verotuspäätös tehtiin viivästyneenä, se nähdäkseni esti verotuksen toimittamisen ja veron perimisen. Kiinnitin asiakirjoissa huomiota siihen, että KHO ei itse missään vaiheessa esittänyt vanhentumisesta mitään perusteltua tulkintaa, kun hylkäsi verovelvollisen vaatimukset 2.12.1999 päätöksessä, eikä myöhemminkään verovelvollisen purkuhakemuksia koskevissa päätöksissä.

Valituksessa Uudenmaan lääninveroviraston 29.1.1996 päätöksestä Cenoporex Oy kiinnitti lääninoikeuden huomiota myös toiseen vakavaan muotovirheeseen: yhtiötä ei lainkaan kuultu 29.1.1996 uudelleen toimitetun verotuksen yhteydessä. Verovelvollisen oikeusturvan kannalta kuuleminen on olennainen kysymys, mutta Cenoporex Oy:n tapauksessa se sivuutettiin havaintojeni mukaan vieläpä perustelematta (VL 83 §).

Veroratkaisuissa sivuutettiin myös se tosiasia, että liikemies Peter Fryckman oli toiminut KOP:n bulvaanina. Bulvaanisuhde käy hyvin ilmi salaisesta, 28.4.1988 solmitusta kirjallisesta sopimuksesta (emt. s. 183–185). Tuntemani yleisen käytännön mukaan verotuspäätös tulee kohdistaa päämieheen eli todellisen hyödyn saajaan eikä bulvaaniin. Täysin selvää käsitykseni mukaan on, että kun KOP rikkoi Fryckmanin kanssa tekemänsä sopimuksen, vastuu myös verotuksesta siirtyi KOP:lle.

Nyt puheena olevan verotuspäätöksen purkaminen on perusteltua jo edellä kuvattujen muotovirheiden vuoksi. Purkaminen on välttämätöntä myös siitä erityisen painavasta syystä, että seurauksiltaan virheellinen päätös on ollut liikemies Peter Fryckmanille täysin kohtuuton.

Hän menetti tuottavan ja työllistävän liiketoimintansa lisäksi kaiken omaisuutensa sekä kärsi velallisen rikoksista perusteettomasti Suomen kenties pisimmän talousrikostuomion.

Yksityiskohtaisemmin olen käsitellyt liikemies Peter Fryckmanin tapausta 1.11.2023 julkaistussa ”Narrien kynsissä” -kirjassani (s. 14–59).

Olen vedonnut myös korkeimman oikeuden presidentti Tatu Leppäseen, että KKO omaaloitteisesti purkaisi Peter Fryckmanin tuomiot, joiden perimmäisenä taustana olivat verottajan virheelliset päätökset.

Espoossa 28.5.2024

Tenho Tikkanen
verotarkastaja (1971–2003)
Purokuja 3 C, 02300 Espoo
puh. 040 540 8045
sähköposti tenho.tikkanen (at) gmail.com

Liitteet:

1.11.2023 julkaistu teos ”Narrien kynsissä”

28.5.2024 kirje KHO:n presidentti Kari Kuusiniemelle